

Folketinget, og på det sidste er der kommet et helt nyt initiativ til.

Noget af det, vi jo især diskuterer i dag, er muligheden for at koordinere indsatsen. Det seneste initiativ drejer sig om, at der er nedsat et regionalpolitisk koordinationsudvalg i regeringen, som erhvervsministeren er formand for, og hvor jeg selv er medlem sammen med miljø- og energiministeren, undervisningsministeren og økonomiministeren. Det er meningen, at udvalget skal sikre det maksimale udbytte af både de initiativer med regionalt sigte, som regeringen allerede har taget, og de ny initiativer, som er på vej.

Regeringen har jo allerede positive erfaringer med et lignende tværministerielt arbejde på embedsmandsplan, der viderefører regeringens hidtidige arbejde omkring Bornholm, og som sikrer en koordinering af indsatsen her.

Dernæst drejer det sig jo om det initiativ, der er beskrevet i den regionalpolitiske redegørelse og i rapporten fra arbejdsgruppen, som er udsendt sammen med den regionalpolitiske redegørelse.

Arbejdsgruppen, der har været nedsat, er tværministeriel og under ledelse af Indenrigsministeriet, og den har set på behovet for at vurdere de regionalpolitiske konsekvenser af initiativer, der bliver taget i regering og Folketing.

Det er jo en helt ny idé, kan man sige, og derfor er det vigtigt, og det er også sagt til Kristeligt Folkepartis ordfører, at vi ser det som en proces, hvor vi forhåbentlig gradvis bliver klogere og derfor bliver i stand til at lave det instrument, vi nu er ved for alvor at udvikle, og at vi kan gøre det stadig mere præcist og hensigtsmæssigt. Men jeg mener selv, at det er rigtigt som udgangspunkt at sige, at det er større tiltag, der skal vurderes, for alternativet ville være at sige, at det skulle ske ved hvert eneste lovforslag. Og det kunne godt give nogle problemer, også fordi vi ikke lige helt præcis ved, hvordan man vurderer de regionalpolitiske konsekvenser.

Jeg synes, at vi har taget et godt skridt, og jeg synes godt, at man kan se vejen, men at begynde med fra starten af at sige, at det skal være hvert eneste skatteforslag, alle de mange lovforslag, der kommer her til behandling i Folketinget, tror jeg egentlig kunne være at gøre sagen en bjørnetjeneste.

Og når man siger, at det skal være lidt større initiativer, bliver man næsten nødt til at sige, at det i første omgang er op til ministerierne selv at vurdere, hvad der er større. Men vi prøver jo i

rapporten at give en rettesnor for, hvad det er for en størrelsesorden, der er tale om, f.eks. når det drejer sig om at påvirke beskæftigelsen og befolkningens sammensætning.

Noget af det, der ligger i Indenrigsministeriets koordinerende rolle, forestiller jeg mig også er, at vi selvfølgelig også holder øje med, hvad det så er for initiativer, der bliver vurderet, og hvad det er for initiativer, der ikke bliver vurderet, og på samme måde også holder øje med, om der er en række tilsyneladende ganske små initiativer, men hvor det er små initiativer i flere ministerier, der rammer ét bestemt område og derfor samlet set får en større effekt, sådan som der også blev spurgt om.

Det forestiller jeg mig er noget af det, der ligger i Indenrigsministeriets koordinerende rolle, og hvor de erfaringer, vi gør os, så forhåbentlig jo kan bruges til netop at forbedre det instrument, vi er ved at udvikle her.

Det, vi planlægger, er i løbet af sommeren at udsende en vejledning, som ministerierne skal bruge, hvor der vil være en såkaldt tjekliste over, hvad det er for ting, man skal gå ind og vurdere, når man er i gang med at foretage sig noget, og det er vigtigt at holde fast i, at det jo både kan være positive og negative konsekvenser.

Det ene er selvfølgelig hele tiden at holde øje med, at vi ikke bidrager til en regionaludvikling, vi ikke ønsker os, men omvendt er det også vigtigt at holde øje med, at der faktisk sker nogle positive ting, der forbedrer situationen i de forskellige regioner. Instrumentet skal jo kunne bruges til begge dele: både at vurdere de positive og de negative konsekvenser for en region af noget af det, der sker her i Folketinget.

Det er jo meningen, at vurderingen skal laves så tidligt som muligt i forløbet, sådan at den indgår i beslutningsgrundlaget, for det er klart, at det er svært at lave en slags facitliste, hvor man siger, at hvis det sker, skal der være et modtræk, eller hvordan man nu skal beskrive det; men at man siger, at lovgiverne i hvert fald hele tiden skal have det med i det grundlag, når vi træffer vores beslutninger, for der vil jo kunne være tale om en afvejning. Der kan være tale om nogle meget stærke faglige hensyn eller effektivitetshensyn, hvor man siger, at de er så stærke, at de opvejer de eventuelt negative regionalpolitiske hensyn. Omvendt kan man så sige, at det godt kan være, at det her på nogle punkter giver noget bøvlnøgle andre steder, men det er så positivt for den regionalpolitiske udvikling, så vi vælger at gøre det alligevel.